

Căn Phòng Ma Quái

Viết theo lời kể của một người quen hiện sống tại MA, USA Câu chuyện này do một người bạn gửi đến cho TT.

Nha Trang có nhiều thắng cảnh và cũng là nơi nghỉ mát của rất nhiều người Việt Nam. Những bãi biển với cát trắng phau chạy dài hàng mấy cây số thu hút biết bao nhiêu người! Đi về hướng Bắc của thành phố chúng ta sẽ thấy nào là Tháp Bà, Hòn Chồng, Bãi Dương và nhiều thắng cảnh khác! Dãy Hòn Ngang (ngay tại Đồi Đền nơi có đền Rù Rì) tạo thành hình dáng của một cô gái nằm xoa tóc chờ đợi người yêu đã ăn sâu vào tâm trí của người dân Nha Trang với câu thơ của một anh chàng lính nào đó ở Đồi Đền:

Anh đứng ngàn năm thao diễn nghi

Em nằm xoa tóc đợi chờ anh!!!

Tôi được sinh ra ở một nơi cách Thành Phố Nha Trang vài chục cây số về phía Bắc-Vạn Giã, Vạn Ninh! Đó là nơi má tôi đã sống suốt thời niên thiếu của mình! Tôi có một chú ruột (chú Nam) và một người bác dượng (chồng chị của ba tôi) sống ở Nha Trang. Vào các dịp Tết, ba mẹ tôi cho chúng tôi về đó chơi để chúc Tết bà con và ngắm cảnh phố phường trong ngày Tết!

Vào mùa Hè năm 1970 tôi đậu Tú Tài 2 và thi đậu vào Đại Học Duyên Hải tại Nha Trang! Tôi rất mừng vì sẽ được học về những gì mà tôi hằng yêu thích - Hải Dương Học. Gần đến ngày nhập học, ba tôi đem tôi gửi ở nhà bác dượng để cho tiện việc học hành! Ở đó thì tôi chỉ cần đạp xe đạp 15 phút là đến trường Đại Học. Nhà dượng tôi nằm gần ngã ba của một con đường nhỏ và đường con đường Phước Hải dẫn xuống chợ. Ba mẹ tôi nói là bác ấy mua căn nhà này với giá rẻ mạt, chỉ bằng nửa trị giá thật sự của nó mà thôi! Nhà có ba tầng, ở tầng trệt thì phía trước bác mở tiệm may, phía sau làm phòng khách. Tầng lầu một có 3 phòng ngủ, một phòng cho hai vợ chồng bác còn hai phòng kia thì là phòng của cô con gái và hai cậu con trai Tầng hai thì chỉ có hai phòng, một phòng phía trước được khóa kín, còn phòng phía sau để trống. Tôi được bác cho ở căn phòng trống này. Bác dượng bắt tôi hứa là không được đụng chạm gì cái phòng phía trước cả! Tôi nghĩ rằng có lẽ bác ấy cất giấu những món đồ quý báu trong phòng này. Tôi hứa ngay và rất vui mừng vì mình được tự do một mình một phòng trên một tầng lầu riêng biệt.

Tuần đầu ở đó tôi phải dọn dẹp chỗ ở, và vào trường để nghe hướng dẫn về nội quy và các sinh hoạt trong trường, lại còn phải đi thăm các phòng thí nghiệm tại hải dương viện Nha Trang nên tôi mệt mỏi cả người. Khi tối đến là lên giường ngủ say như chết. Sau đó mọi việc đã vào nếp nang và tôi quen dần với nếp sống mới này. Ban ngày đi học, chiều về cơm nước xong nói vài câu chuyện với hai bác rồi lên phòng học bài vở. Vào những ngày Chúa Nhật, sau khi đi lễ về, tôi cùng mấy anh chị con bác dượng đi xi nê hay đi dạo vòng bờ biển. Mọi việc diễn ra êm đẹp cho đến một đêm thứ Bảy, đang nằm trên giường đọc truyện tiểu thuyết của Quỳnh Dao, tôi nghe như có tiếng nói thì thào từ phòng bên vọng sang. Tôi nghĩ chắc bác tôi lên phòng đó để tìm kiếm gì. Nhưng 15 phút sau tiếng thì thào vẫn vọng ra, tôi tò mò hé cửa nhìn xem có ai bên đó không. Tôi thấy cửa phòng vẫn khóa, và tiếng nói bỗng nhiên im bặt. Tôi lấy làm lạ nhưng cũng trở vào phòng của mình tiếp tục đọc sách và đã thiếp đi lúc nào không biết nữa. Sáng hôm sau khi đi dự lễ ở nhà thờ Phước Hải về (bác dượng tôi không có đạo nên chỉ có cô tôi và anh chị cùng với tôi đi lễ mà thôi), tôi gặp riêng bác cô tôi và nói:

- Đêm qua cháu nghe có ai nói chuyện thì thào ở phòng kế bên, nhưng khi cháu ra coi thì không có ai cả!

- Chắc là cháu ngủ mơ đó thôi chứ gia đình bác ở đây mấy năm nay có gì đâu! Thôi đi ăn sáng đi và nhớ đừng nghịch ngợm gì đến cái phòng đó nghe chưa!

Tuy không hài lòng về câu trả lời của cô tôi, nhưng tôi vẫn vâng dạ và đi ăn sáng rồi đi chơi. Vào những ngày sau đó thì không có chuyện gì xảy ra và tuổi trẻ dễ quên nên tôi cũng quên mất sự việc này. Nhưng

lại đến đêm thứ Bảy, trong khi đang nằm đọc truyện thì tôi lại nghe tiếng xì xào bên phòng vọng quạ Tôi là thằng nổi tiếng nghịch ngợm ở nhà cho nên rất bạo Tôi lắng tai nghe và khi chắc chắn rằng là mình không nghe lầm. Tôi nhẹ nhẹ bò ra cửa sang phòng kế bên và ghé mắt vào ổ khóa nhìn vào phòng. Trong phòng tối đen như mực chẳng thấy gì hết. Ngay cả tiếng thì thảo lúc này bây giờ cũng im lìm. Trở về phòng với tính lì lợm của mình tôi tự hứa là sẽ tìm ra sự thật của căn phòng đó.

Hôm sau tôi lại đem chuyện này nói với bác trai, nhưng tôi chỉ nói quanh là cháu nghe tiếng động ở phòng bên! Chắc có ai đó đột nhập vào nhà muốn trộm đồ hay sao đó. Bác tôi nạt ngang:

- Mấy con chuột nhất đó chứ ai mà vô nhà. Nó chạy rầm rầm và cắn nhau chí chóe suốt đêm. Cháu chưa quen nên khó ngủ, từ từ rồi sẽ quen thôi Mà nè cháu phải nhớ lời bác dặn không được phá phách gì cái phòng kế bên nghe chưa

- Dạ! Cháu nhớ ạ!

Tôi trả lời nhưng trong lòng nghi ngờ là có cái gì bí ẩn mà các bác muốn dấu tôi đây Tôi đợi cơ hội để tìm hiểu sự bí mật trong căn phòng kia Khổ nỗi là căn phòng luôn khóa kín và cái chùm chìa khóa thì bác trai luôn giữ theo trong người Nhưng rồi cơ hội đã đến. Một hôm Chúa Nhật hai bác đi dự đám cưới đến khuya mới về, họ lục đục một hồi rồi đi ngủ. Đến nửa đêm tôi xuống tầng dưới để đi tiểu, bật đèn lên tôi thấy chùm chìa khóa nằm trên bàn gần bộ sa lông. Cơ hội tốt cho tôi rồi, đi tiểu xong tôi vội ngay chùm chìa khóa rồi nhẹ nhàng lên lại lầu hai Tuy mang tiếng là gan cùng mình, tôi cũng hơi run run khi dứt chìa khóa vào mở cửa phòng kế bên. Tôi bước vào trong phòng. Phòng trống không. Chỉ có một bàn thờ nhỏ với hình phông to của một cô gái trẻ đẹp và một bát hương với đầy chân nhang cắm ở trong đó. Trên tường có gắn một bóng đèn kiểu cọ, và một công tắc ở gần cửa ra vào Trên trần nhà có treo một quạt máy cũng còn hơi mới, ngoài ra không có gì nữa Tôi đứng quan sát một lúc rồi trở ra khóa phòng lại và đem chìa khóa trả về chỗ cũ. Tuy không tìm được những gì mà mình muốn thấy, tôi cũng tạm thỏa mãn với chính mình. Tôi là thằng gan lì chẳng sợ gì. Có lẽ bác tôi nói đúng cũng nên, tiếng động có thể do bọn chuột gây ra mà thôi

Nhưng luận cứ đó chỉ đứng vững có một ngày Đêm sau tiếng thì thảo lại nổi lên. Tôi lắng tai coi có đúng là tiếng chuột không. Không, rõ ràng là tiếng người mà. Tôi đi ra đến cửa thì tiếng nói lại im bật. Chắc là ai muốn phá mình đây Tôi tự nói với mình như vậy để tránh khỏi dùng đến từ MÀ Không sao, tôi chưa từng sợ ma mà. Nó có làm gì được tôi đâu chứ. Tôi vẫn đợi một cơ hội khác để tìm ra sự thật.

Vào một sáng Chúa Nhật, khi đi lễ về tôi thấy chùm chìa khóa để ở trên tủ may ở nhà ngoài, chắc bác trai khi sửa soạn tiệm để quên ở đó. Trong khi mọi người ăn sáng, tôi ra trước tuột lấy cái chìa khóa phòng rồi chạy ra tiệm làm chìa khóa gần nhà nói làm gấp cho tôi Chỉ mười phút sau tôi đã có trong tay một cái chìa khóa mới Tôi trở về nhà và may thay mọi người vẫn bận bịu dưới bếp. Tôi gắn trả chiếc chìa khóa cũ vào chùm. Xong tôi thanh thoi lên phòng mình dấu cái chìa khóa trong cái áo gối Tôi nghĩ là mình sẽ sớm khám phá ra được mà điều mình muốn biết. Tôi dự định là phải đợi đúng vào lúc mà tiếng thì thảo trở lên thì hành động.

Đêm đó khoảng 11:30 khuya, tôi nghe tiếng thì thảo nổi lên. Nhẹ nhàng tôi bước tới cửa phòng, dứt chìa khóa vào xoay nhẹ và đẩy nhẹ cánh cửa Tay bỏ cái chìa khóa vào túi quần và bước vào bên trong. Không thấy ai cả. Trên bàn thờ có ba cây nhang đang cháy dở gần hết, chắc là bác trai đốt hồi chiều Tôi bước lại gần bàn thờ để nhìn cho rõ hơn cái hình trên đó. Đang nhìn thì tôi cảm thấy có vật gì chạm vào phía sau cổ. Với phản ứng tự nhiên tôi dùng tay hất nó ra và quay lại nhìn. Trong bóng tối lờ mờ tôi thấy một sợi dây thừng, một đầu cột dính vào cái quạt, còn đầu kia là cái thòng lọng đang đu đưa hướng về phía tôi Tôi nhớ rõ là lúc bước vào tôi đâu có thấy nó đâu Thấy nó hướng về phía mình tôi lấy tay hất ra và nhanh chân phóng ra cửa Nhưng cái thòng lọng nhanh hơn là tôi tưởng. Nó quàng vào cổ tôi từ phía sau và siết lại Cái dây tự động rút dần lên và kéo tôi hồng khỏi sàn nhà gần như nửa thước. Tôi bị nghẹt thở phải cố dùng hai tay để gỡ sợi dây nơi cổ rạ Vô ích nó xiết rất chặt tôi không tài nào gỡ ra được. Tôi nghẹt thở quá rồi Mắt tôi bắt đầu trợn trắng lên và tôi phải há to miệng để hít thở. trong giây phút này tôi nghĩ chắc sẽ bỏ mạng với cái dây này rồi Tay tôi yếu dần và tuột dần khỏi sợi dây nơi cổ. Đột nhiên tay tôi chạm

vào sợi dây "thẻ bài" có cái thánh giá bằng ngà mà tôi luôn đeo trên cổ. Ba tôi đã mua thánh giá này cho tôi lúc tôi chịu phép Thêm Sức, nó đã được chính Đức Giám Mục làm phép. Tôi nhớ lại mẹ tôi thường nói khi nào gặp ma quỷ thì cầm thánh giá và đọc kinh "Tin Kính" thì sẽ thoát được sự hiểm nghèo. Với sức lực cuối cùng, tôi thò tay vào ngực nắm cây thánh giá ra và dí vào sợi dây, trong đầu đọc thầm mấy câu kinh. Thật không ngờ. Cái sợi dây tuột khỏi cổ tôi, rút lên cái quạt rồi biến mất. Tôi rớt xuống sàn nhà cái bịch. Tôi lồm cồm đứng dậy và chạy một mạch xuống lầu không nghĩ gì đến việc đóng cửa phòng lại.

Bác trai nghe nghe tiếng động và thấy đèn sáng dưới nhà bèn xuống coi. Thấy tôi ngồi hoảng hốt co ro ở góc sa lông liền hỏi:

- Bộ có ai té hả? Bác nghe cái rầm mà? Khuya rồi sao cháu còn chưa đi ngủ?

- Cháu đi tiểu bị vấp ngã. Cháu ngồi đây một chút rồi sẽ lên ngủ. Tôi nói dối bác.

Bác trở về phòng, còn tôi vẫn ngồi co ro ở phòng khách nào dám trở lên trên đó. Rồi tôi thiếp đi lúc nào không biết. Khi bác trai dậy mở cửa tiệm thấy tôi nằm co ro trên ghế bành đánh thức tôi dậy:

- Bộ cháu ngủ ở đây suốt đêm hả?

Tôi chưa kịp trả lời thì mặt bác tôi chợt biến sắc. Bác lượm cái chìa khóa nằm trên sàn. Nó đã rớt xuống đó khi tôi ngủ quên. Bác gấn giọng:

- Cái chìa khóa của phòng trên đó phải không?

- Dạ!!! Tôi cúi đầu lí nhí trả lời

Bác tôi chạy trở lên lầu. Tôi vội vàng rửa sơ mặt mày rồi quơ lấy sách vở đông đi học. Tôi sợ chạm mặt bác vì sự thất hứa của mình.

Đến chiều vừa về tới nhà tôi đã thấy cái va ly của tôi được để sẵn trước cửa tiệm, và cô tôi đang đứng chờ ở đó. Thấy tôi cô nói:

- Cháu đoán biết được gì rồi chứ. Cháu không thể ở đây được đâu. Cô dẫn cháu sang nhà chú Nam ở thôi.

Thế là tôi dọn sang nhà chú Nam ở đường Trần Quý Cáp. Chú tôi là sĩ quan huấn luyện viên trong trường Sĩ Quan Hải Quân Nha Trang. Gia đình chú cũng chỉ đủ ăn đủ mặc thôi. Nhà chú là một căn nhà gác gỗ, vợ chồng chú ở phòng dưới còn tôi và hai đứa con trai nhỏ của chú chiếm tầng gác. Tầng này không có ngăn ra, tuồng luông từ trước ra sau. Nhưng không sao miễn có chỗ ở là tốt rồi. Nhất là tôi không phải chạm trán với "con Ma Thần Vòng" là êm rồi. Chiều hôm sau cô tôi lại thăm, hai cô cháu ngồi nói chuyện một lúc rồi cô tôi hỏi:

- Đêm trước cháu vào phòng trên đó phải không?

- Dạ! Tôi trả lời rồi kể cho cô biết việc tôi suýt chết vì sợi thòng lọng trong phòng đó.

- Các bác đã dặn cháu rồi mà sao cháu chẳng chịu nghe lời Bác trai vì sự an toàn của gia đình đành phải đuổi cháu đi. Để cô kể cho cháu nghe đầu đuôi câu chuyện thì cháu sẽ rõ lý do.

Năm năm trước gia đình cô từ Sài Gòn chuyển về đây để làm ăn, trước đó thì bác trai đã có nhờ người quen dò hỏi mua dùm nhà ở nơi thuận tiện để mở tiệm may được. Họ nói có một căn nhà đang đề bán với giá rất rẻ. Bác trai vì nôn nóng nên cũng không tìm hiểu gì cho kỹ nên nhờ họ mua dùm. Sau đó gia đình bác dọn về ở. Chỉ một tuần sau là cả nhà đã nghe tiếng thì thào nói chuyện ở trên lầu hai rồi. Bác trai bèn đi hỏi dò hàng xóm mới biết ra sự thật. Căn nhà bị ma ám cả bốn năm rồi. Cô gái đầu lòng của người chủ nhà đầu tiên đã treo cổ tự vận trong căn phòng trên lầu hai vì ba mẹ cô ấy nhất định không bằng lòng cho

cô ta lấy một anh bạn học nghèo Và từ đó hồn cô ta chiếm cứ căn phòng đó và phá rối người trong nhà. Gia đình cô ta phải bán nhà đi chỗ khác ở. Căn nhà này đã đổi chủ mấy lần rồi Ai ở được một thời gian cũng phải bán tháo để đi thôi Hai bác rất sợ nhưng bao nhiêu vốn liếng đã bỏ hết vào tiền nhà rồi, có muốn đi cũng không có chỗ mà ở. Đành phải liều ở lại chứ biết làm sao đây

Nhưng mà hàng đêm nó cứ rì rầm và gây ra những tiếng động dị thường trên đó. Bác trai không có đạo, nên ông ấy đi thỉnh thầy cúng về để tế hồn cho nó. Ông thầy pháp và bác trai cúng bái rì rầm trên đó cả buổi mới xong. Khi thầy pháp về bác trai mới cho mọi người biết là bác đã hứa với hồn của cô gái là sẽ dành riêng căn phòng đó cho cô ta và sẽ cúng bái nhang đèn cho cô ấy, chỉ xin cô ấy đừng phá gia đình. Từ đó cô ta không phá gì nữa Không biết bác trai kiếm đâu ra cái hình của cô ta và đem phóng to ra rồi để lên bàn thờ trên ấy Chỉ có mình bác trai là ngày ngày lên nhang đèn trên đó chứ trong gia đình chẳng một ai dám bước lên lầu hai cả. Vì cháu là con cháu trong nhà nên hai bác để cháu ở phòng kế bên, nghĩ là chắc cô ta cũng để yên cho cháu Nào ngờ vì tính tò mò mà cháu gây ra đại sự. Hôm qua bác trai phải lên trên đó xin lỗi và hứa là đuổi cháu đi để cô ấy vừa lòng. Cháu cũng đừng trách bác trai nhé.

Từ đó về sau mỗi khi có dịp tới thăm gia đình cô tôi, tôi chỉ dám lảng vảng ở nhà dưới mà thôi và không bao giờ dám ngủ lại đêm cả. Cho đến bây giờ mỗi khi hồi tưởng về cái đêm hôm đó tôi vẫn cảm thấy rờn rợn cả người